

Super Tumulum marmoreum (prostratum) Iohannis King Lond. Episcopi, in præfata ala.

RESURGAM.

Super Tabulam pensilem juxta præfatum Tumulum.

Iohannis King Episcopi Londinensis, quicquid mortale est in hoc pulvere componitur.

Hic jacet, nisi quis calumniatur,
Mendax Transiberinus Ambulator,
Transferrî cineres, fidemq; Romam.
Et migrasse semel, simulq; utrumq;
Præsul Catholicus, sed Orthodoxus.
Non partis studiosus, evagari
Per divortia multa opinionum,
Aut sectas didicit novas creare:
Quod si qui fuerint nota prioris,
Quos vulgus facit & colit Magistros,
His tanta levitate non adhasit,
Illi persona fide magis placeret:
Magna nomina, sed minora semper
Isthaec omnia, veritate duxit.
Tantum non fuit ille de Locustis,
Australis monachis, piisq; nequam;
Urbem qui gravidare sepicollem:
Qui circum Capitolium strepentes
Romanum, velut Anseres sonori,
Cygneas temerare cantilinas
Audent, per modulamen infectum.
Et pro vocibus ultimis Oloris,
Commendare suas, & Anserinas,
Sed, quod nec Culami, nec ora centum:
Nec perjuris mille de Duaco;
Nec Satan d'cumanus ille mendax,
Nec tandem Legio Diabolorum,
Extorquere suis strophis valebant:
Unus si Deus est, Fides & una
Huic uni immoriens, & Anglicana.
Quod si quis Logodædalus profanus,
Aut fama plagiaris scelestus,
Quicquam Sacriligo reponat ore:
Si vaser Fidei Mæstocætes
Qui vult de simula Deum creare,
Et Christum iubet innatare vino:
Et sic Hereticos & Orthodoxos
Confundit, facit utq; symbolizent
Plus quam Pythagora Mæstocætes,
Seductum crepat hunc Apostasse:
Tam ventosa Fides videtur illis;
Tam ventosus & ille Christianus;
Ut post tot, docilis senex, aristas,
Accessisse putetur imparatus,
Insanq; ad documenta Lessiana.
Non plures libet, Arbitros citare
Quam conscire suum: quod apprecarer
Testem, Carnificemq; Judicemq;
Illi, quisquis erat sacer Poeta;
An plus crediderit sua Legenda,
Quam vulgi pius ille fascinator,
Auctor plumbeus Aurea Legenda.
Quin si jurat idem, sat impudenter
Lingua pejerat; aut quid inde Mentem
Injuratum habet; Scioq; habebit.
Tu si credideris secus Viator,
Nugis, impliciti necessitate
Assensus, bibulam fidem recladens,

Si quis Seraphicus propinet Autor;
Veternum excutias: & absq; tandem
Susceptore, tuum pares Adulus
Examen, tibi teq; cognitorem
Ponas, & sapias monente Amico.
Sin sis credulitatis obstinata,
Conclamatus es: Illicet. Deinceps
Te stultum jubeo libenter esse.

In diem Obitus.

Quem Nodæ Domini fecerat sacrum Diem,
Et mors coronis integri certaminis:
Hunc æque Amicum Numen indulgit diem.
Desiderando, quod prope hic, Capiti jacet,
Quo solveretur vita vitalis parum,
Dolorum utrumq; dixeris recte virum;
Hic Saxeam, Ille Ligneam sensit crucem,
Hic intus, Ille balians extra suam:
Dolorum, utriq; Lux posuit una & modum.
Quin ipsa Lux hæc masculinum robur de lit,
Illi nil tremendum Mortis, incenteret metus,
Sed Pascha verum, Transitus potius foret,
Æternitati prodromus. Marmor loquax
Spirat RESURGAM, Mysticæ candes Notis
Nec ipse Sadduceus apparet Lapis:
Conditq; tantum, non premit corpus: grave
Spes ista superat pondus, & summum petit;
Nec detinebit mole Deposita sua;
Sed sponte ruptus Exitum tandem dabit,
Cum Triduum dormierit. Ipsius tulit
Hanc, Christus olim, Tertia Lucis moram.
(Nec mille Sacla Triduum excedant Dei)
Sic tota demum, iuncta Primitiis, Seges
Egerminabit. Hæc via ad Patriam, Mori.
Calcata mors est, surget ad Patriam vigil.
Hanc spem fovebat Ille: quod sculptus hic legis;
Sed corde fixum fuerat, & Cælo ratum.

Anagr. Nominis, & Chronogr. Etatis
62. currentis.

Joannes Kingus Prælatas.
En apertus Jonas Anglicus.

Chronogramma Anno Domini

1621.

ECCe CVpio DIssolVI aC

ChrIsto aDgIstI InarI

Philip. 1. 2. 3.

Pauli hoc dissolvi, repeti non desit, ante
Quam, quæ protulerat, Lingua soluta fuit.
Epitaphium.

Non hic Pyramides; non sculpta Pægyris ambit
Hos cineres; lapidum nec pretiosa strues.
Quod frugale magis, tibi te committimus unum:
Si jaceas aliter, vilior umbra fores.
Nam tibi qui similis vivit, moriturq; Sepulcrum
Ille sibi vivax, & sibi Marmor erit.
SeqVantVr qVI nonDVm præCessere.

Adhuc

From the National Portrait Gallery

<https://www.npg.org.uk/collections/search/person/mp02547/john-king>

A celebrated Calvinist preacher, King was at one time chaplain to the Lord Keeper Thomas Egerton. The latter's household included John Donne, who became a close friend of King's eldest son, Henry. Upon his arrival in London in 1603, James I made King one of his chaplains in ordinary. He was one of the most popular court preachers of the reign, held in high regard by Queen Anne and praised in punning fashion by James as 'the king of preachers'. King was consecrated Bishop of London in 1611. In his last years he presided over a campaign for the restoration of St Paul's Cathedral where he was eventually buried.

